

но той ны освободи съ драгоцѣниж-тж си кръвь. (1 Пет. 1; 18, 19.) Слѣдователно ные не смывече наши, (1 Кор. 6; 20.) прочее само-то наше прилѣжаніе трѣбва да е, да славимъ Бога съ тѣла-та си, и съ духъ-тъ си, които сж негови. (1 Кор. 6; 20.) Любовь-та Христова трѣбва да ны свързува да живѣемъ не за себе си, но за оногова, който е умрѣлъ, и възкрѣснѣлъ заради насъ. (2 Кор. 5; 14, 15.) Божія-та добрина води въ покаяніе. (Рим. 2; 4.)

Отъ женж-тж, която умокри нозѣ-тъ на Спаситель-тъ съ сълзы-тъ, и ты отры съ косж-тж си, и ты цѣлува (Лук. 7; 38), видимъ, че на когото ся прости много, той ще обикне много. Смиранный Християнинъ, колкото и да прѣтърпи за Христово-то име, никога не ще да рече въ сърдце-то си. Наистинж азъ имамъ правдж да приемж голѣмо възмездіе за вѣрность-тж ми на Господа. Той по добрѣ може да рече: Дано приеме Христосъ това мое недостаточно служеніе за негово-то къмъ мене благоутробіе, не наистинж като заплащаніе на дългове-тъ, но като знакъ на благодарность за благодати-тъ, които азъ никога не мож да въздамъ.

И когато помнимъ, че грѣхъ-тъ распжнж Господа, и че той ся распжнува изъ второ пакъ съ недостойно-то поведеніе на оныя които носятъ име-то му, (Евр. 6; 6.) не трѣбва ли това да ны принуждава, да ся подвизаваме противъ грѣхъ-тъ? Ако грѣхъ-тъ е убилъ най добрый-тъ ни пріятель, то трѣбва да го имамы (грѣхъ-тъ), за най голѣмъ нашъ не-